

CIVIL KURÁZSI I./5 2026.02.05.

Miről is szavazunk?

A kaposvári polgármester akciójának margójára.

A parlamenti választásokhoz közeledve minden a két esélyes miniszterelnök személyére és ígéreteire összpontosul.

A gyerekeink, a nyugdíjunk, a háború és béke, a pedagógus és nevelőszülői bérek, a kenyér ára. Mintha minden a befutó párt és vezére döntésén múlna. Egy ilyen országban, ahol minden egy kézben fut össze, ez sajnos így is van.

Az emberek ahhoz szoktak hozzá, hogy mindent fentről, a vezér „segítségétől” várjanak, miközben ha helyben körülnéznének, kiderülne, hogy közérzetüket, életminőségüket a helyi körülmények nagyban befolyásolják.

Hogy van-e busz, vagy elég sűrű-e a járat, hogy ázunk-e a buszmegállóban, ha várni kell, ha nem veszi fel a házi orvos a telefont, vagy egyszerűen nincsen, ha a gyerekeinek csapnivaló ebédet tálalnak az óvodában, iskolában. Ha ritkulnak a színházi előadások, ha nincs fűtés a közösségi házban, ha homályos a közvilágítás stb.

Az emberek helyi jóllétéről az önkormányzatok gondoskodnának, ha tudnának. Csakhogy nem tudnak, nagyon sok korábban helyi feladatot államosítottak, az oktatásért, egészségügyért felelős az a konkrét emberként nem megnevezhető „állam”, messze-messze tőlünk a járási hivatalban, de leginkább a TV-kamerák előtt nyilatkozó valamelyik államtitkár.

Pedig választottunk polgármestert, képviselőket, összefuthatunk velük az utcán, kérdezhetjük őket a közmeghallgatáson, fogadóórákon. Ők elszámoltathatók lennének, csak hát se pénzük, se felhatalmazásuk, csak felfelé mutogathatnak.

És mintha a tehetetlenség okán nem éreznének már felelősséget a helyi ügyekért, jobb a hatalomhoz dörgölözni, mint szolidárisnak lenni a választóikkal.

Kaposvár polgármestere az összes helyi önkormányzathoz fordult a Tisza állítólagos adóemelési, az önkormányzatokat elnyomorító terveivel szembeni fellépésre buzdítva őket.

Abban igaza van Szita Károlynak, hogy a parlamenti választások tétje az is, hogy az önkormányzatok tehetnek-e majd valamit az emberekért. Vagy továbbra is a lakáj szerepébe kényszerítve kuncsorognak a „központnak”.

De a választóknak is mérgelnie kell, a 14. havi nyugdíj, és a bukszában forintokban esetleg majd megszámlálható csalóka ígérek mellett szeretnék-e, hogy újra beleszólhassanak a helyi ügyekbe? Akarják-e, hogy a polgármestereknek fontosabb legyen a helyi társadalom támogatása, a helyi jóllétért való elkötelezettség és erőfeszítések, mint a központi kormányzat kegye?

Nem a Tiszától kell féltetni a helyi autonómiát, hanem attól a kormánytól, amelyik módszeresen kivérezte a helyi önkormányzatokat. Minden falu, város sokat fizetett a centralizációért, csak vegyük sorra a romló közszolgáltatásokat, az utakon szaporodó kátyúkat.

Orbán Viktor is megszólította a polgármestereket nemrég, azzal érvelve, hogy ha helyben nincs segítség, akkor nem győznek. Cinikus kérdés ez attól, aki tudatosan kivérezte az önkormányzatokat. Minden falu, város sokat fizetett a centralizációért, csak vegyük sorra a romló közszolgáltatásokat, az utakon szaporodó kátyúkat.

Oszd meg és uralkodj!

A kormány és Budapest, vagy a város és a vidék harca?

A napi hírek jobboldalon és a független médiában is hangosak Budapest válságától. A főpolgármester a városnak járó iparüzési

adó drasztikus elvonását, a város közsolgáltatásainak ellehetetlenülését, míg a kormány a fővárosi vezetés alkalmatlanságát, és a vidékkel szembeni szolidaritás hiányát harsogja. A vidékiek, a finanszírozáshoz nem értő laikusok kapkodják a fejüket a röpködő milliárdokról.

A fővárosi közlekedés megbénulásától tartva megnyugodnak, hogy Orbán Viktor kijelentette, ha Karácsony Gergely nem lesz képes rá, majd ő kifizeti a béreket, és punctum.

A vita felvet jogállami kérdéseket, amibe már a bíróság is beszállt, és persze az is tény, hogy a szegényebb, saját adóbevétellel nem rendelkező településeken is meg kell oldani az ott nélkülözhetetlen közsolgáltatásokat.

Örök dilemma, mennyi pénzt szánjunk a helyi működtetésre és fejlesztésekre, és az is, hogyan osszuk el, és újra a térben egyenlőtlenül megtermelődő jövedelmeket a térségek, települések között. Kérdés az, ha megvonjuk a forrásokat a fejlettektől, nagyobbaktól, lesz-e ebből fejlődés máshol?

A rendszerszintű korrupció, a gazdagoknak kedvező gazdaság és társadalompolitika bizalmatlanságot táplál, hogy a fővárostól elvont pénz végül is hol landol?

Az igazságos, nagyvonalú kormány és a tehetetlen és önző főváros közötti ellentétet hangoztatni az *oszd meg és uralkodj* eszköze, kommunikációs mestermunka, sok faluban, kisvárosban érezhetik úgy, hogy a kormány Budapesttel szemben őket védi. A manipulált információk, a nyílt párbeszéd hiánya ellenséggé teszi a fővárost, nagyvárost és a vidéket, mi több pártpolitikai szimpátiát táplál, a Fidesz még mindig a kistelepüléseken népszerűbb, miközben éppen az itt élők a legnagyobb vesztesei az elmúlt tizenöt év igazságtalan és egyben pazarló fejlesztéspolitikájának.

A fővárosnak, nagyvárosnak és a vidéknek sokkal több a közös érdeke, mint ami látszólag elválasztja. Jó lenne, ha ezt minél többen felismernék!

[Pálné Kovács Ilona]

**BRÜSSZEL VAGY MOSZKVA?
TE FOGSZ VÁLASZTANI KÖZÜLÜK! HÁT JÓL GONDOLD ÁT!**

Az igazság szava

Minél több polgára él a polgári bátorsággal egy országnak,
annál kevesebb hősre van szükség! [Franca Magnani]

SZAMIZDAT

Baltazár György

Horváth Tünde Resti Kornél

KAPCSOLAT

civilkurazsi2026@gmail.com

